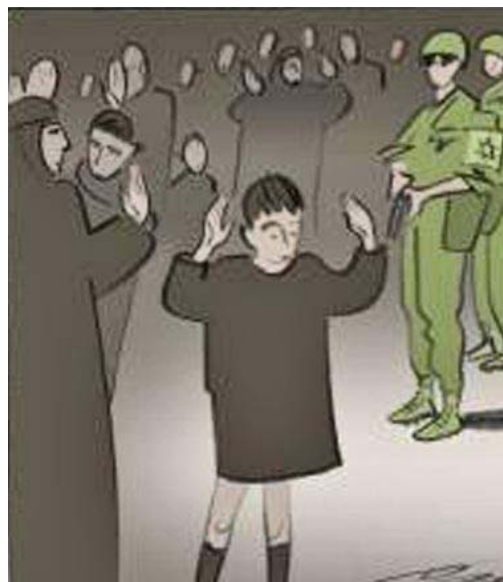

Warszawas ghetto 19. april 1943

Dagbladet Politiken 14. januar 2009

Fra Gaza til Rådhuspladsen

Kronik i Jyllandsposten 20. januar 2009

Af *Samuel Rachlin*, journalist og forfatter, Washington

Dagbladet Politikens sammenligning af jøder med nazister og Israel med Nazityskland i en tegning er ifølge chefredaktøren ikke rigtig god, men alligevel god nok. Det næste skridt er deligitimering af Israel som stat, og det vil sige, at når Israel er lig med Nazityskland, er det rigtigt at føre krig mod den stat. Verden har været vidne til en tragedie. Israels krig mod Hamas var en tragedie for alle de uskyldige civile ofre. Alle rettænkende mennesker har ønsket at se krigen afsluttet og afløst af en aftale, der lader befolkningen på begge sider leve i fred og sikkerhed.

Det er en tragedie, når man i stedet for at gå i dialog må gå i krig. Det er også en tragedie, når arabere og israelere efter 60 år bliver ved med at holde hinanden som gidsler for hinandens fordomme, interesser og drømme.

Det er ikke en tragedie, men det er bekymrende, når debatten om konflikten bliver afsporet og udarter som senest på Rådhuspladsen i København - dels på brostenene, og dels i Politikens redaktionslokaler. På gaden blev en demonstration til støtte for Gaza til en ophidset manifestation, da en gruppe unge muslimer krævede udslettelse af Israel, udslettelse af alle jøder, og da de med hæse stemmer skreg »Ned med demokratiet!« og »Ned med Danmark!«.

Oppe i Politikens redaktion er det foregået mere civiliseret. Først en tegning af *Per Marquard Otzen* og derefter en forklaring fra *Tøger Seidenfaden* om, at tegningen ikke var helt god, men alligevel god nok. Seidenfadens holdning er bekymrende. Den forplumrer debatten om ytringsfrihed og om et historisk onde som antisemitisme. Jeg går ind for den videst mulige fortolkning af ytringsfriheden inden for grundlovens rammer. Jeg ønsker ikke at begrænse den på nogen måde for Seidenfaden eller andre. Jeg ønsker heller ikke at friholde Israel for kritik. Israel skal behandles på samme måde som andre demokratiske lande. Hverken bedre eller værre. Men ytringsfrihed giver også ret til at sige fra.

Politikens tegning er et klassisk eksempel på dæmonisering af Israel og sidestilling af alle jøder med Israel og Nazityskland. Marquard Otzens tegning er ikke original eller genial, som nogle Politiken-læsere har kaldt den på den blog, som bladet tilsyneladende har lukket nu. Den er en efterligning eller et plagiat af tegninger og plakater, som andre har fremstillet efter samme skabelon, nemlig det berømte Holocaust-billede fra Warszawas ghetto. Mange har ikke tøvet med at kalde de tegninger antisemitiske - prøv bare at google dem.

Men Politikens chefredaktør kalder den for »en eller anden form for sammenligning« mellem den israelske militæraktion i Gaza og de nazistiske forbrydelser. Nej, det er ikke »en eller anden form for sammenligning«, men *en direkte identificering af Israel og jøderne med Nazityskland*. Det er et kendt kunstgreb, der går ud på vende tingene på hovedet og gøre

ofrene til bødler i et skoleeksempel på dæmonisering: Israel fører ikke krig mod Hamas, men mod børn - ligesom nazisterne gjorde.

Det næste skridt er deligitimering af Israel som stat. Det vil sige, at når Israel er lig med Nazityskland, er det rigtigt at føre krig mod den stat. Den skal bekæmpes, har ingen eksistensberettigelse og det er legitimt at ville udslette den.

Ghettobilledet fra Warszawa bærer en ganske bestemt signalværdi, som man forbinder med Holocaust og den jødiske tragedie. Når det bliver vendt om og gjort til en karikatur, er problemet ikke, at det må man ikke, fordi det er helligbrøde eller et tabu, der bliver brudt. Problemet er det direkte og det underliggende budskab, der signalerer, at israelere er nazister og identificerer alle jøder som nazister. Jøderne bliver kollektivt gjort ansvarlige for, at Israel begår samme slags forbrydelser, som nazisterne begik imod dem.

Ifølge Seidenfaden er sammenligningen ikke rimelig, og han forsikrer, at man aldrig ville finde den i en lederartikel i Politiken. Den er "proportionsløs" og "stødende". Men han prøver samtidig at bagatellisere den og budskabet ved at sige, at sammenligningen forekommer hyppigt, og alle danske aviser har "formentlig" bragt indlæg med den sammenligning. Virkelig? Det er altså i orden, for andre gør det også. Seidenfaden tænker måske på sig selv, fordi han selv har lavet sammenligningen, da han i et interview sagde, at muslimerne i dag er Europas jøder. Ifølge chefredaktøren ville Politiken ikke have bragt tegningen, »hvis den havde været antisemitisk eller racistisk«. Det er en klassisk Seidenfaden-slutning, som ville kunne gøre en Erasmus Montanus misundelig: Tegningen kan ikke være antisemitisk, for så ville den ikke have stået i Politiken, for Politiken bringer ikke antisemitiske tegninger!

Selv om tegningen er »en proportionsløs og diskutabel historisk sammenligning« er det »ikke det samme som antisemitisme«. Sådan. Der kan altså ikke være tale om en redaktionel fejl. Politikens tidligere chefredaktør *Herbert Pundik* siger derimod til JP, at det ikke kun er en redaktionel fejl, men at sammenligningen mellem nazismen og Israels krig mod Hamas strider mod enhver form for anstændighed og logik. Når Seidenfaden siger, at der ikke er tale om antisemitisme, så vil jeg gerne spørge ham om hans definition af antisemitisme? Er det kun antisemitisme, hvis man laver pogromer eller skænder jødiske grave eller overfalder kalotbærende jødiske mænd eller sætter ild til en synagoge eller giver jøderne skylden for, at der opstår trafikpropper på gaderne i Paris?

Mens vi venter på et svar, kan jeg henvise til den definition, man kan finde på det amerikanske udenrigsministeriums hjemmeside. (<http://www.state.gov/g/drl/rls/40258.htm>) Her får man konkrete eksempler på, hvad moderne antisemitisme bl.a. kan være: At drage sammenligninger mellem nutidens israelske politik med nazistisk politik. At holde jøder kollektivt ansvarlige for den israelske stats handlinger.

Hvis Seidenfaden ikke bryder sig om den definition, kan han slå EU's identiske definition op her:

(<http://eumc.europa.eu/eumc/material/pub/AS/AS-WorkingDefinition-draft.pdf>). Ud fra den definition er der mange, der vil kalde Marquard Otzens tegning for antisemitisk. Og efter de samme kriterier vil de kunne sige til Tøger Seidenfaden, at hans forsøg på at legitimere det usammenlignelige

og gøre den slags ytringer stuerene ikke kun skader dialogen og fredens sag i Mellemøsten, men er også med til at legitimere antisemitismen i dens moderne forklædning. Jeg tror, at Seidenfaden vil være enig med mig i, at ytringsfriheden giver dem ret til det, selv om han aldrig selv ville skrive sådan noget i en leder. Han er jo ikke antisemit!